

Szellemi műhelyek Jászberényben IV.

(Folytatás a 17. oldalról)

megörökíteni a zsűritagokat is: Pernye András, Petrovics Emil, Major Tamás (a zsűri elnöke), Vásárhelyi László.

De az együttes tagjai is megérdemlik a név szerinti említést:

Bathó Edit, Bús Katalin, Rigó Erika, Kudelka Katalin, Varga Erzsébet, Koczka Erzsébet, Mihályi Gábor, Szűcs Béla, Péter Attila, Molnár József, Papp Imre, Hajas Gyula.

„Milyen volt a Ki mit tud? Érdekes is, szép is, nehéz is. A három adás közül talán az elődöntő volt a legnehezebb. Akkor még nem tudtuk, milyenek az ellenfelek, mit tudnak, milyen műsort hoznak.” (I. m. 24.)

Miért is győzhetek az együttes tagjai ezen a jeles vetélkedőn: „Igazi átütő sikere csak annak lehet, ami természetes és emberi. Miként a jászságiak tánca, akik azzal utasították maguk mögé a táncosok mezőnyét, hogy a legemberibben táncoltak. Őket látva bárkinek kedve támadhatott legalább egy fordulóra. És ez adta igazi varázsukat.” (I. m. 23.) Az indoklás teljes értékű, és igazán meggyőző, hiteles. Az ember akkor boldog és sikeres igazán, ha önnön lényegét mások számára is érthető módon tudja tükröztetni, bemutatni. Ehhez jó szakemberek és lelkes alanyok kellene, akik rá tudnak jönni a tánc vagy valamely más ágazat ízére, és képesek, hajlandók szakembereik irányítását elfogadni, megvalósítani. Úgy tűnik, Papp Imre nagy elhithető erővel bír, jeles szakember volt, aki képes volt a vele dolgozók legjobb tulajdonságait, képességeit mozgósítani a nagy cél érdekében. (Vannak ismerőseim, egykori tanítványaim, akik ennek vagy az ilyen munkának részesei, a siker kovácsai voltak. Valami vonzerő, plussz volt a személyiségükben akkor is, ha nem voltak példás szorgalmú középiskolai tanulók vagy főiskolai hallgatók. Abban egészen biztos vagyok, hogy segítőkészek, megoldást kereső személyiségek voltak.) „A jászságiak maximális pontszámmal nyertek. Ők nyertek? Is. A magyar néptáncmozgalom is velük, hiszen Timár Sándor az ország előtt akarta bizonyítani, hogy az évek óta tartó szakmai vitában neki van igaza: a néptánc formakincse önmagában is művészi erő lehet.” (I. m. 25.) Ez a megállapítás pontosan tükrözi, hogy a szakdolgozat írója már végzős tanítóként is pontosan látta, mi ennek a szakágnak, mesterségnek a szerepe, lényege az emberi gondolkodásban, az emberi életben.

Visszaérkezett hát a magyar néptánc a jászok földjére nagy-nagy diadallal. A jó értelemben vett megszállottság, a fiatalos lendület, a folytonosan izmosodó szakmaiság felmutatott valamit múltunkból, amit nem szabadott volna elfeledni, de még feledni sem. Ezért jár csaknem harminc év távolából is szívből jövő köszönet mindazoknak, akik ezt a munkát végezték, sőt elvégezték, illetve akik az érdeklődést fenntartották, a tüzet folyamatosan gerjesztették. A diadal egyes embereké, de egy népcsoporté és egy népé is. Amit hittünk, az valósággá válhatott.

A több mint fél évtizedes munka beérett, meghozta gyümölcsét. Édeset, maradandót. Lezárult egy korszak, amely a nemzeti egyik faktort tisztán állította a szemlélődő ember elé, de új parancsot is fogalmazott, a tovább a még teljesebb felé. És az együttes bejárta az új utat is.

1984 - Jászberény a néptánc elismert otthona

A nagy sikert további komoly munka követte. Az országos vetélkedőkön meggyőző sikereket értek az együttes tagjai. Bemutatták a magyar népi kultúra erejét itthon és külföldön egyaránt. Első és nívódíjak mutatták a munka töretlenségét.

Véglegesen elnyerték a „Kiváló együttes” kitérítő címet. Ez pedig újabb bizonyosága a munka eredményességének. De kezdődött valami új is: „Jászberényben ma már csaknem kétszázötven követője van az együttes alapító tagjainak. A legkisebbektől a „harmincasokig” sokan „estek rabjává” ennek a szenvedélynek. A városban még mindig élő közösségi szórakozási forma a táncház. (I. m. melléklete). Amiért az ösegyüttes megküzdött, virágba szökött, új utakat keresett. Az emberek egy része, kicsi és felnőtt, rájött a régi kulturális hagyaték ízére. A város „a művészeti ág egyik fellegrárává nőtte ki magát az elmúlt esztendőben. Az ország nyolc néptáncos módszertani központjának egyike.” (uo.)

Éltre kelt a népzene kutatása, s annak az iskolai képzésbe történő beépítése. De a középiskolások is részesei lehetnek a nemzeti öntudatra ébresztő folyamatnak. Új anyanyelvet tanultak, tanulhattak azok, akik vállalkoztak erre a munkára.

A néptánciskola

Már korábban működtek utánpótlást biztosító csoportok, együttesek. Ilyen volt az 1970-ben megalakult Galagonya, majd a Barkóca (1987). Ez azt jelentette, hogy a néptáncot művelők köre tágult, illetve a felnőtteket megfelelően felkészült fiatalok válthatják fel úgy, hogy maguk is éljenek ennek a műfajnak minden örömét és természetesen gondját, erőfeszítéseit is. Ez a kis csapat ugyancsak részese mindannak az örömmek, amit a „nagyok” átélnek. (Tizenöt éves a Barkóca Együttes. 1987-2002. Felelős kiadó: Dr. H. Bathó Edit) A képzésmód természetesen megfelel az együttes életkori sajátosságainak.

Hasonló funkciót tölt be az Árendás nevű csoport is. A gyermekcsoportok mellett működik ifjúsági csoport is. Ezek a műkedvelő csoportok valóban biztosították és biztosítják az utánpótlást, és elsajátítják azt az életformát, amely a néptánc rangos műveléséhez elengedhetetlenül szükséges.

Ennek a folyamatnak alapvetően fontos biztosítékát jelentette a FOLKLÓR KULTURÁLIS KÖZALAPÍTVÁNY létrejötte, majd a csoport önállóodása, kiválása a Déryné Művelődési Központ keretéből. Fokozott anyagi biztonság és a feltételek bővülése teremtette meg a VIGANÓ ALAPFOKÚ MŰVÉSZETI ISKOLA megindítását 2001-ben. Mindebben fontos szerepet játszott az a tény, hogy a nyolcvanas évek elejétől zenésztáborok zajlottak városunkban, 1991-től pedig a CSÁNGÓ FESZTIVÁL is ennek az egységnek a gondozásában bonyolódott elsősorban. Ez utóbbi rendezvények, rendezvények sorozata még hangsúlyosabbá tette az együttes, a módszertani központ tevékenységét, hiszen a hazai zene- és táncművelés folyamatosan hozzá mérhető a külföldi együttesek teljesítményéhez. Ez a tény önmagában erősítette, markánsabbá tette az itt folyó, immár nagyon rendszerszerű és hatékony munkát.

1996 - ezüstös siker

Két szempontból is fontos év. Ebben az évben került sor a csaknem húsz év előtti nagy vetélkedőre, országos megmérettetésre, a Ki mit tud-ra. Ekkor is aranycsapat lépett színre, de ekkor nem jutott a csúcsra, viszont a döntőben meghatározó szerepet játszott.

Ugyanebben az évben vett búcsút az együttestől és Jászberénytől az alapító, a jeles vezető személyiség, Papp Imre. A biológia-kémia szakos középiskolai tanár megsejtette, majd

